

Wij zijn horende ouders van twee zonen. De oudste zoon is horend en de jongste slechthorend. Op de leeftijd van 4 à 5 maanden maakten wij ons zorgen rond het gehoor van onze jongste zoon. Wij zijn eerst naar de kinderarts geweest die onze bezorgdheid minimaliseerde, ons verder stuurde naar een neus-, keel- en oorarts waar een gehoorschade vastgesteld werd. Deze specialist verwees ons verder naar het academisch ziekenhuis te Leuven, waar onze zoon, na allerlei onderzoeken, zwaar slechthorend bleek te zijn. Op goed vertrouwen stuurden ze ons naar het MPI te Antwerpen waar hij hoorapparaten kreeg en thuisbegeleiding. Dit gebeurde allemaal binnen het jaar, dat was zeer snel gegaan...

Als kleine peuter moest hij telkens voor de spiegel gaan zitten, samen met zijn thuisjuf, om het mondbeeld over te nemen van klanken en woorden. Soms werden deze klanken vertaald met de stem en met een symbool. Deze werden weergegeven op de spiegel: een lijn voor een lange klank, korte lijnen voor korte klanken, hoekig om de intonatie te leggen. Soms moest hij voelen met zijn handen hoe een woord trilde en klonk. Hij moest gebruik maken van zijn stem en er werden geen gebaren gebruikt (af en toe wel lichaamstaal).

Op driejarige leeftijd ging hij naar de kleuterschool waar hij van alle faciliteiten gebruik kon maken. De juffen waren zeer begaan met hem. Maar uiteindelijk bleek het resultaat van "zijn spreken" niet goed te vorderen. De orthopedagoog stelde een andere methode voor, meer visueel. Hij was tegen het gebruik van gebaren. Op een cassette werden een aantal woorden ingesproken uit zijn directe omgeving, van elk woord moesten wij een afbeelding zoeken en op fiche brengen. De cassette moest elke dag afgespeeld worden samen met het tonen van de fiches en zo moest hij elke dag oefenen, opnieuw en opnieuw en opnieuw...tot tranen toe, zowel van ons als van hem, hij kon deze woordenschat niet vastzetten.

Op naar het eerste leerjaar, alles zou veranderen met het schriftbeeld!! Als ouders hoopten wij dat zijn kansen op het "spreken" met deze methode (het schriftbeeld) zou verbeteren. We hadden alle vertrouwen in de school. Maar al gauw voelden wij dat zijn woordenschat beperkt bleef. Hij was zeer gefrustreerd. Het ging steeds slechter met hem. Hij kreeg faalangst, begon te wenen in de klas tijdens een toets. Wij, als ouders, voelden dat er iets niet klopte. Wij zagen hem als 7-jarige plannen lezen van lego technics voor de leeftijd van 10 jaar en deze in mekaar steken. Hij had wel capaciteiten maar deze werden niet benut. Als horende ouder ga je af op de goodwill en de kennis van de school.

Een lieve juf stelde voor om in haar vrije uur, in het geheim, mijn zoon en mijn man het begin van de gebarentaal aan te leren. De directeur en de orthopedagoog gingen van het standpunt uit dat diegene die gebaren gebruikten de dommeriken, de sukkelaars van de school waren. Op achtjarige leeftijd is hij naar de gebarenklas gegaan. Wij waren zeer teleurgesteld, mijn zoon was een sukkelaar... Maar we hebben hem zien openbloeien, met de gebaren kon hij zijn woordenschat vasthouden. Zijn juf was zeer open, wij hebben samen gewerkt aan zijn faalangst, aan zijn slecht zelfbeeld, dat heeft toch enkele jaren geduurd!

Alle ouders van de gebarenklas zijn in groep opgekomen voor de rechten van deze kinderen. Ze noemden ons de lastige ouders van de school. Deze kinderen hebben allemaal een diploma behaald en zijn helemaal geen "lomperiken". Acht jaar zijn verloren gegaan bij mijn zoon, hij heeft geen echte moedertaal gekregen vanaf zijn geboorte. Dat vind ik spijtig!

Wij zijn, als horende ouders, van mening: reik een dove of slechthorende baby (en zijn horende ouders) eerst gebaren aan en nadien komt de taal vanzelf!

Na zoveel jaar is de mening van de orthopedagoog nog steeds dezelfde. Jammer.